

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔ. ΜΠΟΥΤΕ

Η ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΝ

ΑΛΙ καλά που ήρθες στις όχθες! Γιατί φιάσθηκες τόσο πολύ, καυμένη... Μά δεν μου λες, στο ρεστοράν νομίζεις πως θριασκεσαι; Φταίω εγώ ή ανόητη που κάθομαι και σε περιμένω να εύδοκίσης να 'ρθής να φάμε!

—Τά ίδια έχουμε πάλι, είπε από μέσα του ο 'Αρμάνδος Ντασιέ, στενοχωρημένος απ' την λαμπρή αυτή ύποδοξη της συζύγου του.

—Είχα δουλειά και γι' αυτό άργησα. 'Εξ άλλου, δεν τρώμε ποτέ πριν απ' τις όχθες το θράδυ.

—'Άλλοι τις ψευτιές! Είχες δουλειά;... Κι' αν είχες δουλειά, έπρεπε να την άφησες για αύριο... "Όταν παντρεύεται κανείς, άναγπτό μου, δεν έχει πια το δικαίωμα να είναι πρόστυχος. Κατάλαβέ το επιτέλους!...

Και ή Φρανσίν εξακολούθησε επί αρκετή ώρα να κρινιάζει τον ίδιο τόπο.

Ο 'Αρμάνδος ήθελε να βουλώσει τ' αυτιά του. Πώς διάβολο κατάπνευσε έτσι η γλυκεριά του, η τρυφερά Φρανσίν, πώς ήταν δυνατόν αυτό το μπουμπουκάκι το σύλο πλασματάκι που τον ξετρέλλανε με την αιθέρια εμφάνισή του, με την χαρι, την γλυκύτητά του, πριν από τέσσερα χρόνια, να παρουσιάζεται τώρα μπροστά του μ' αυτό το άγριεμένο ύφος της μαινάδος!...

—'Αρκάτ' με στενοχωρήσες τό πρωί, Φρανσίν, της είπε. 'Η σούχασε τουλάχιστον το θράδυ. Είμαι και κουρασμένος... δεν μπορώ...

—'Αν δεν μπορείς να μ' άκους, ή πόρτα είν' ανοιχτή κι' ο δρόμος ελεύθερος...

—Λαμπρά! "Όπως θέλεις.

Πηγαίνω!...

Και παίρνοντας με ψυχραιμία τό καπέλλάκι του, βγήκε έξω.

Η Φρανσίν δεν τό περίμενε αυτό. "Εμεινε κατάπληκτη.

Ο 'Αρμάνδος, καθώς έκλεινε την εξώπορτα, νόμισε πως την άκουσε να του φωνάζει: "Αρμάνδε!... Βγήκε όμως έξω θιαστικός. 'Έτρεμε απ' την ταραχή του. Κατάλαβαν πως αν έμεινε, κινδύνευε να της φερθή άσχημα, τωσας και ποσ-συχά.

Στό δρόμο ησύχασε λιγάκι. Δεν ήξερε όμως πού να πάη. Τέσσερα χρόνια τώρα δεν θρεθηκε ποτέ του έξω τέτοια ώρα, χωρίς την Φρανσίν.

Δέν είχε πια όρεξι για φαγητό. Περιπάτησε αρκετή ώρα κι' επιτέλους μπήκε σ' έναν κινηματογράφο.

Ότε πρόσεξε τί παίζανε. Ο ίους του ήτανε στην Φρανσίν. Τι να έκανε τώρα που θριασκόταν μόνη της; Τι θα του έλεγε όταν θα γυρίσε; Θα κατάλαβαν επιτέλους ότι του έκανε τη ζωή μαρτύριο, θα έπιανε αυτό τό μάθημα;

Βέβαια, ή Φρανσίν, κατά βάθος, δεν ήτανε κακό πλάσμα. Μονάχα επειδή ήταν κάπως εύροεσιστη, βέβαια για την ώμορφιά της και για την άγάπη του, είχε γίνει σιγά-σιγά έγωιστρια. "Ητανε όμως ειλικρινής, δεν έκρυβε τίποτε μέσα της...

Ο 'Αρμάνδος ήταν ευχαριστημένος γι' αυτό που έκανε. Μά, τί ώρα έπρεπε τώρα να γυρίσει; Δέν έπρεπε να την κάνει να περιμένη και πολύ, να μνή άνησυχία ή καύμένη... Δέν τόν ειχε φωνάξει, την τελευταία στιγμή, καθώς άνοιγε την εξώπορτα. Αυτή την ώρα βέβαια, ο' άναιετροσές τά σφάλματά της άκτινάντι και θα είχε καταλάβει πως έπρεπε ν' αλλάξει τακτική. Τό καυμένο τό κορίτσι... Γώρα ο 'Αρμάνδος την λυπότανε.

"Όταν τελειώσε ο κινηματογράφος, αισθάθηκε πως πεινούσε. Για μία στιγμή του ήρθε ή 'ίδια ν' πάρη κρύα φαγητά και να πάη σπίτι του να φάη μαζί με την Φρανσίν. Δέν θα είχε δειπνήσει κι' αυτή σίγουρα, απ' την ταραχή της...

"Αλλά όχι! Θάδειχνε μ' αυτόν τον τρόπο πως μετανόωνε, θα φανέρωνε μία μεγάλη έπιθυμία να συμπιλιωθή μαζί της, ενώ έπρεπε ή συμπιλιώσις να μη προέλθη απ' αυτόν, γιατί τότε έ-λοι του ή κόποι κι' ή άποψη στενοχωρία θα πήγαιναν χαμένοι.

Μπήκε λοιπόν σ' ένα μπαρ, όπου σούχναζε άλλοτε. Παράγγειλε σάντουιτς κι' ένα κοκτέιλ. "Ηπτε κι' έφαγε μ' ευχαρίστηση. Καλά ήταν εκεί. Τό μέρος ήτανε διασκεδαστικό. Στενοχωρήθηκε όμως κάπως που θρέθηκε ολομόναχος εκεί μέσα κι' από συνήθεια έκανε την σκέψη να ζαναστάη μαζί με την Φρανσίν. Κιτάζε συχνά την ώρα. Μεσάνυχτα περασμένα... 'Άφευγε

στη μισή, σέ λιγάκι... Αισθάθηκε ξαφνικά ζωηρή έπιθυμία να ζαναστή την Φρανσίν και με δυσκολία έμεινε λιγα λεπτά ακόμη.

"Επιτέλους, πλήρωσε και βγήκε έξω.

"Ενα ταξί τον έπήγε στο σπίτι του...

"Έτρεμαν λιγάκι τά χέρια του καθώς άνοιξε την πόρτα του. Παντού σκοτάδι, πίσσα. "Αναψε τό φώς: "Η πόρτες των δωματίων άνοιχτές, παντού ήσυχία, σιωπή. "Ανήσυχος, σχεδόν τρομαγμένος, φώναξε: "Φρανσίν! Φρανσίν!... Καμμία άπάντησι.

"Εφάξε σ' όλα τά δωμάτια. Πουθενά ή Φρανσίν. Στην κρεββατοκάμαρα όμως, κερφατώσμενο στο προσεφάλι του, θρηκ' ένα γράμμα απ' την γυναίκα του.

Τά χέρια του έτρεμαν καθώς τό άνοιξε και διάβασε:

"'Εφυγες εσύ... Φεύγω, λοιπόν, κι' εγώ... Δέν ξέρω αν εσύ θα γυρίσης, εγώ όμως δέν πρόκειται να έπιστρέψω. "Η άποψη ή διαγωγή σου είνε άσυγγώρητη. "Ως τώρα τά λάθη και των δυό μας είχαν περιωρισθή μονάχα σέ λόγια. "Άποψη άοσισης και με έργα: Μ' άρρησες μόνη κι' έφυγες. Μ' έγχατέλειπες, αν και άνωσες, βέβαια, πολύ καλά πού σε φώναζα κοντά μου... "Όπως καταλαβαίνεις, δέν μου είνε πια δυνατόν να μείνω στο σπίτι σου, κοντά σ' έναν άνθρωπο, πού μπορεί να μου φερθή όμως μού φρέθημεις εσύ άπόψε... Βεβαιώθηκα όδότηλα πως δέν μ' αγαπάς... Γι' αυτό φεύγω...!"

Σαστισμένος, μη τολμώντας, μη θέλοντας να πιστέψη στα μάτια του, ξαναδιάβασε τό γράμμα, νοιώθοντας στην καρδιά του την πιο σκληρή άγονία. "Ύστερα, κλονίστηκε και μόλις πρόφτασε να πέση σέ μία πολυθρόνα.

—'Εφυγε, έφυγε ή Φρανσίν! Θεέ μου... Φρανσίν!... στανέαζε με φωνή ραγισμένη, πηγυμένη, και ξαφνικά έπεσε κρατώντας τό κεφάλι του στα χέρια πάνω στο κρεβάτι κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς.

Πέρασαν αρκετά λεπτά. 'Επί τέλους σηκώθηκε, σκούπισε σάν ύποσώτης τά μάτια του. Τότε τον κυρίευσε ή άπελπισία της μοιαζιάς του, της δυστυχίας του τόσο, ώστε ένοιωσε την άνάγκη να πάη κάπου, να φύγη μέσ' απ' τό έρημο σπίτι του.

"Αρπαξε τό καπέλλο του κι' έκανε να φύγη. Τότε άκουσε πίσω του έλαφρή, άπαλή, τη φωνή της Φρανσίν:

—'Αρμάνδε! 'Αρμάνδε!

Γύρισε, με τά μάτια πεταμένα έξω απ' τις κόγχες του. "Η Φρανσίν βγήκε πίσω απ' τις θερρείες κουρτίνες, πού ήτανε κρυμμένη, ώμορφη όπως πάντα, δροσερή, γελαστή. Τά μάτια της λάμπανε θριαμβευτικά.

—'Εδώ είσαι! 'Εδώ είσαι! Δέν έφυγες; Δέν μ' άφήσες; ψιθύρισε ο 'Αρμάνδος, ενώ τά μάτια του πλημμύρισαν πάλι από δάκρυα.

—'Όχι, θλάκα μου! Πώς μπορούσα να φύγω;... Θέλησα μονάχα να σέ τρομάξω και να καταλάβω αν μ' αγαπάς. Κρυφτικα λοιπόν πίσω απ' τις κουρτίνες. Τώρα είμαστε ίσα...

Διάτασε και κατόπιν πρόσθεσε θριαμβευτικά, με κάποιο 'όικτο:

—Πώς έκανες, Παναγία μου! Πώς έκλαγες!... "Όστε μ' άγαπάς τόσο πολύ;... Δέν μπορείς λοιπόν να ζήσης χωρίς έμένα;...

Ο 'Αρμάνδος την άρπαξε, την έσφιξε στην άγκαλιά του δυνατά, κυττάζοντας την κατάματα, ευτυχισμένος. Την έσφιγγε πάνω στο στήθος του, σάν να φοβότανε μη τού την άποσπάσουν απ' τά χέρια του, μη τού την πάρουν. Ξανάειε μέσα στα μάτια της την παλιά, άπαλή, γλυκεριά του τρυφερότητα, την παλιά Φρανσίν πού λάτρευε και κατάλαβε πως αυτό τό εύθραστο πλάσματάκι τού ήτανε ακριβώτερο απ' την ίδια τη ζωή του:

—'Αχ, στριγγιλίτσα, της είπε, ανάμεσα στα άτέλειωτα φιλά πού της έβινε, τώρα πού ζέρεις τόσο σέ λατρεύω, τί έχω να τραθήξω ο άμοιρος!...

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—'Αν δέν μιλή ο τράγος μας, μιλούν τά κέρατά του.

—'Αν δέν άλείφεις τους τροχούς, ή άμαξα δέν τρέχει.

—'Αν δέν είχε ο Θεός τό νού του, πού την έβρισκες τη γυνάσι;

—'Αν δέν έρβει μονάχη της, μνή την καρτερής την τύχη.

—'Αν δέν έχεις άλλο λάδι, στα σκοτάδια μένεις θράδυ.

Ο Ροβέρτος την άρπαζε και την έσφιξε στην άγκαλιά του...